♦ bloc-notes ♦

Pe marginea footballului

POPULARITATE

Cât de popular este footballul în America de Sud o dovedește această istorioară autentică, pe care o culegem din admirabila revistă franceză „Footballul".

Sub titlul „Un combineson magnific", jurnalele Americii de Sud publică fotografia unei splendide fete, pe trei sferturi desbrăcată.

Iar ca legendă, aceste câteva rânduri:

„Combinezonul magnific pe care-l poartă domnișoara egalează subtilitatea și finețea celui mai reușit atac al liniei de înaintare a lui Boca Juniors".

O idee de reclamă care s'a dovedit bine inspirată.

MICI ECONOMII

Szabo, unul dintre ungurii cari și-au găsit angajament la cluburile franceze, contează printre cele mai fericite achiziții ale lui Sochaux, câștigătorul cupei Franței.

De curând, terminându-se sezonul în Franța, Szabo a plecat să-și petreacă concediul în țara sa.

Excelentul half-centru a făcut însă o surpriză prietenilor săi. A sosit cu o splendidă mașină aerodinamică, pe care și-a cumpărat-o din micile economii făcute ca footballist la Sochaux.

Dealtfel, Szabo nu este singurul footballist străin care a reușit să pună ceva deoparte în Franța.

CAT MERGE UN ARBITRU

Un arbitru englez, d. A. C. Ereenwood, și-a pus în cap să rezolve o curioasă problemă: câți kilometri parcurge un arbitru în timpul unui match.

Cu prilejul întâlnirii dintre Carinthians și Crystal Palace, a constatat că a parcurs o distanță de 7 mile engleze, ceeace reprezintă circa 11 km. și jumătate.

Cifra aceasta este însă contestată de arbitrul suedez Eklow, care pretinde că fiecare pas al arbitrului nu reprezintă un yard.

De ale arbitrilor...

D. Rous cunoscutul secretar general al federației franceze de football a activat mulți ani ca arbitru creîndu-și o deosebită faimă.

In legătură cu cariera sa de arbitru, d. Rous are multă plăcere să povestească o întâmplare pe care nu o poate uita.

Arbitra un match la Southampton. Zece minute înainte de sfârșitul jocului, — care era la egalitate — un înaintaș din echipa locală este șarjat reglementar în careu și pierde balonul.

— Penalty! Penalty!... — pretinde sgomotos, publicul.

Nu mă intimidez și fac jucătorilor semn să continue. Și iată că echipa oaspe pornește imediat la atac dar înaintașul centru, în poziție de shot, este faultat la cinci metri de poartă. Semnalez greșala și indic, cu mâna, spre 11 metri.

«Nenorocire!» Nu mi-am dat seama ce fac?... Am crezut, un moment, că tot publicul va invada terenul și mă va linșa.

Dar am menținut decizia. Oaspeții au bătut penalty-ul, au marcat și au câștigat matchul.

La sfârșit, patru agenți de poliție s'au precipitat spre mine, m'au înconjurat și m'au condus, prin mulțimea furioasă, la cabină.

Aici, le-am mulțumit cordial pentru protecția lor.

— Nu trebuie să ne mulțumiți, domnule, — mi-a replicat unul din ei — «este datoria noastră să asistăm pe orbi...».

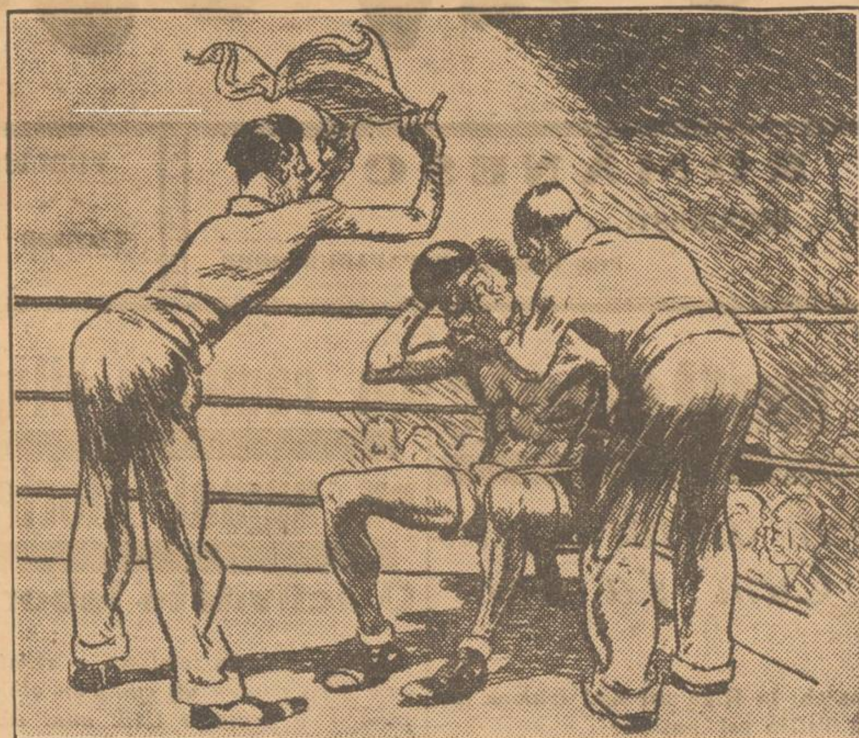
Știri diverse

HELLEN Mondy-Wills, care a fost de opt ori campioană a Wimbledon-ului, s'a retras definitiv din lumea sportivă renunțând la tennis, deoarece soțul ei a pus-o în alternativa de a alege între căsnicie și courts-urile de tennis.

„VENUS" secția atletism convoacă pentru Luni 19 Iulie ora 17 pe arena „Venus" pe toți membrii săi.

După antrenament se va face recomandări pentru tot timpul vacanței.

Soigneurul...

— Fi atent prostule. Vezi să nu mă lovești cu prosopul. (După Sidney Bulletin, Australia)

Poveste adevarata...

Ascultați o poveste simplă. Simplă, recentă și adevărată.

Există în boxul românesc un campion amator ieșean: Băncescu. Valoarea lui, nu interesează. Nu are nicio importanță vechimea sa în box. Nu contează palmaresul pe care a reușit să îl agonisească. Intâmplător, este un boxeur bun. Are victorii multe, un box stilizat și o avere de rezultate cu cari se poate declara mulțumit.

Dealtfel, valoarea aceasta i-a fost recunoscută oficial. «Federația română de box», prin competențele de cari dispune (d. preș., d. vice preș., sau simplii membri) l-au selecționat de câteva ori în echipa națională de box. De curând, pentru aceiași valoare, Băncescu a fost plimbat la Milano, la campionatele de box amator ale Europei.

Este deci, un nume. Un nume cu suficientă sonoritate.

La Iași — de unde este Băncescu — campionii naționali de box nu găsesc însă, întotdeauna de lucru. Nici în box, nici ca lucrători. Din această pricină, cu o ultimă rezervă de bani, boxeurul Băncescu a venit în Capitală. Un cunoscut, l-a primit gratuit în gazdă. A umblat câteva zile, pe itinerariul «Micei publicități» din marile cotidiane. A căutat de lucru, dar nici în Capitală, titlul de boxeur nu este suficient de convingător.

Nu a găsit niciun angajament.

De câteva zile, și-a pierdut nădejdea. S'a rezumat cu calitatea de șomeur și-a hotărât să se întoarcă din nou, la Iași.

Pentru drum însă, îi trebuesc bani. Câteva sute de lei. Bani, nu are. Iar prietenul care l-a ospătat gratuit, nu-i poate da. Unde se poate îndrepta gândul unui campion național, stâlcit de o astfel de nevoie?... La Federație. Bine înțeles.

Cu timiditatea atârnată în tremuratul pleoapelor, boxeurul Băncescu s'a prezentat deci, la Secretariatul «Federației române de box».

— Dacă nu vă supărați...

— Ce poftești?...

— Aș vrea să...

— Pentru asta, trebue să vorbești cu d. Aureliu.

Două zile, boxeurul Băncescu a așteptat ca d. Aureliu — faimosul vice-preș. al plimbărilor gratuite la Milano — să vină la Federație. După numeroase telefoane cu insistente apeluri lansate de secretarul Federației, d. Aureliu a venit.

Băncescu l-a întâmpinat cu aceiaș stângăcie de campion învins:

— Dacă nu vă supărați...

— Ce poftești?...

— Am rămas fără bani de tren. Mi-ar trebui 300 de lei. Imprumut... ajutor... cum credeți Dv... Numai să pot pleca la Iași...

Trei sute de lei pentru o Federație care-și permite să-și plimbe vice-preșii la Milano în excursii pugilistice fără posibilități de izbânzi sportive, nu însemnează prea mult.

Totuși, boxeurului Băncescu i s'a refuzat la «Federația română de box», acest ajutor. A fost lăsat pe ulițele Capitalei să colecteze bani dela cunoscuți, pentru a putea pleca la Iași de unde — acum câteva luni — a fost chemat pe banii Federației, să completeze echipa națională, pentru campionatele europene, dela Milano.

Atunci, erau bani.

Acum, «Federația română de box» nu găsește 300 de lei, pentru un boxeur în nevoie... Dece? Fiindcă boxeurul acesta și-a permis să nu fie orb și mut. Fiindcă boxeurul Băncescu și-a permis să vadă îndeletnicirile extra-pugilistice din călătoria d-lui vice-preș. Aurelian la Milano, și să facă oarecari indiscreții în legătură cu aceste îndeletniciri.

De trei zile, din această pricină, boxeurul Băncescu umblă pe străzile Capitalei s'adune 300 de lei, pentru a putea pleca la Iași.

Iată povestea. O dedicăm, ca omagiu, «Federației române de box»...

George Fulga

La concurență

Foae verde iasomnie
Un liliac în bălărie
Și un urs în colivie,
Te-au lovit în pă'ărie,
Hai să facem poezie.

Foae verde trei mușcate
S'a pornit un nou confrate
Fără pic de indulgență
Să-mi trântească concurență
Foae verde de — ananas
Dar nici mort nu o să-l las
Și sunt sigur că de mâine,
Sigur, l-am și scos din pâine.

Vremea-i bani și nu se pierde
S'o iau iur cu foae verde,
Foae verde ruginită,
Ba pardon, e înverzită
Sau roșită, de rușine,
Că-i trag rime, cum îmi vine.

Foae verde de esență
Nu admit ca concurență
Nici un fel de poezie
Chiar dacă-i pe melodie.
Păi adică unde scrie
Să-i tot dai cu foae lată
Pe motiv că e... cântată.

Foae verde foi de vină,
sNu-i nici cântec, nu-i nici doină,
Se... rimează o mazetă
Și o bagă la gazetă.
Ca s'o cânte cititorii!
Apoi, zău mă trec fiorii,
Cât or fi de optimiști
Cetitorii nu's coriști.

Foae verde de sfârlează,
Aoleu, nu mai rimează,
Dar îi dau mereu 'nainte,
Shot, goal,
Offside!
Bravo Gallien...

A. Yol

Vești aviatice

Aeroclubul Regal al României, cu sediul în București, str. Clemenceau 10, roagă din nou pe cei cari mai dețin liste de subscripție pentru avionul căpitanului Papană, să le înainteze de urgență Aeroclubului, spre a se putea încheia ssocotelile.

Remiterea banilor subscriși prin aceste liste, se va face prin mandat poștal.

*

Semnalizarea joacă în aviație un rol primordial. Astfel s'a preconizat un îtimp înscrierea pe acoperișurile caselor a denumirei orașelor respective. Această îdee a fost menținută de Federația Aeronautică a Franței. Un alt sistem, a fost acela de a scrie, între șinele liniilor ferate și cu litere mari, albe, denumirea orașului celui mai apropiat.

Dela crearea sa, Comisiunea internațională de Navigațiune Aeriană a studiat și adoptat un sistem universal de reperagil aeronautice. O condiție esențială a eficacității oricărui sistem, este aplicarea sa universală și pe înțelesul tuturor navigatorilor, oricare ar fi naționalitatea lor.

U. R. S. S.

Cercurile aeriene sovietice plănuesc o foarte interesantă expediție aeriană în Pamir. Cele trei avioane cari vor întreprinde acest raid, urmează să depună alpiniști pe cele mai înalte piscuri ale platoului. In acest mod se vor creea centre de legătură cu exploratorii, or când gata de a le veni în ajutor.

Cursa ciclistă Sofia-Varna

Considerațiuni

Am descris în precedentele numere ale ziarului nostru, modul cum s'au desfășurat etapele cursei cicliste Sofia—Varna, care, în Bulgaria, corespunde actualmente celei mai importante manifestări în domeniul pedalei.

Până mai acum câțiva ani „Turul Bulgariei" era cursa care interesa în cel mai mare grad. Astăzi când această competițiune a dispărut din calendarul ciclist al vecinilor noștri, întrecerea sfârșită acum 8 zile i-a luat, din punctul de vedere al importanței, locul.

Astfel fiind, nu trebue să mire pe nimeni că îi dăm atât de multă atenție. Faptul că la ea a participat și reprezentanții ciclismului românesc, ne obligă chiar să nu ne mărginim la simpla reprezentare a filmului cursei.

Deci, ne vom ocupa astăzi de considerațiunile ce trebuesc brodate pe marginea unei alergări internaționale de proporții însemnate.

DRUMURILE

In primul rând este neapărat necesar să scoatem în relief condițiunile în care s'a desfășurat cursa și să insistăm puțin, asupra șoselelor străbătute.

In țară avem destule șosele proaste; chiar mizerabile. Puține dintre ele însă, se pot compara cu cele pe cari cicliștii bulgari, jugoslavi și români și-au disputat întâietatea săptămâna trecută.

Intr'adevăr, starea nenorocită a drumurilor din Bulgaria nu poate fi tradusă în cuvinte. Poate că numai o expediție prin fundul Basarabiei și Dobrogei ar putea da o ideie asupra celor ce au avut de întâmpinat cicliștii, în cursa Sofia-Varna.

Dar, nu numai starea drumurilor a constituit un serios obstacol pentru alergători. Configurația terenului nu a însemnat un îndemn. Aproape întregul parcurs a corespuns unui veritabil tobogan care a handicapat în mod sever pe concurenții lipsiți de binefacerile schimbătorului de viteze.

In asemenea condițiuni nu este nici o mirare că, pe ici, pe colo, concurenții s'au complăcut în aluri cari dădeau impresia unor plimbări în grup.

BALCANII

Dela Sofia la Târnovo, deci două etape în lungime de aproximativ 320 km., alergătorii au avut de luptat cu capriciile Balcanilor, munți pietroși și lipsiți de schimbări de decor. Din acest punct de vedere, singure împrejurimile orașului Târnovo au făcut notă discordantă.

Pe pleșuvele piscuri ale acestor munți, concurenții au avut de înfruntat o căldură caniculară și apa a fost consumată în cantități mari, îngreunându-le sarcina.

REGULAMENTUL

Ingăduind schimbătorul de viteze și schimbul — pentru orice fleac — al bicicletelor, regulamentul a asuprit pe cei cari nu posedau aceleași mijloace cu ale concurenților naționalelor bulgare.

Căci, pe când bulgarii puteau schimba bicicleta pentru un deranjament mic și fără importanță, jugoslavii și românii trebuiau să oprească, să repare pe loc și de multe ori să aștepte camionul-atelier spre a obține o mână de ajutor.

In acest fel, lupta era cu totul inegală și deaceia considerăm că alergătorii noștri au realizat performanțe dintre cele mai onorabile.

In numărul de mâine vom continua cu însemnările pe marginea cursei, lipsa de spațiu neîngăduindu-ne astăzi să facem acest lucru.

JENNY DUMITRESCU

La Timișul de Sus

150 de copii își petrec vilegiatura în tabăra A.C.T.

O manifestație de simpatie pentru „Gazeta Sporturilor". Cum decurge viața în tabără

O întâmplare fericită m'a făcut să vizitez tabăra Asociației Creștine a Tinerilor dela Timișul de Sus.

Am coborât din tren la Timișul de Sus și după 10 minute am ajuns pe pajiștea înconjurată de brazi seculari caree hotărnicește ca și un gard zidit de Dumnezeu, locul taberii A. C. T.

Era timpul prânzului.

Adunați în jurul unei mese lungi, cei 150 de ucenici veniți aci de prin fabricile din București, Câmpina, Moreni și Ploești, așteptau mâncarea.

— Mânca-vor săracii și se vor sătura.... este rugăciunea acestor copii.

Rugăciunea o spune un copil de vre-o 14 ani.

In momentul când tricolorul fâlfâe, este un moment de reculegere

Pentru „Gazeta Sporturilor" de trei ori „hip hip hura"

Masa terminată și rugăciunea făcută, copiii sepregătesc pentru focul străjeresc.

D. Brown, a avut delicateța să anunțe că ziarul nostru va scrie despre viața ucenicilor în tabăra A. C. T. și să ne mulțumească pentru marea atenție pe care o dăm activității asociației.

Cei 150 de ucenici strânși în jurul maestrului Dumitru Teică, au strigat dee trei ori Hip, Hip, Hura pentru «Gazeta Sporturilor».

Programul de activitate trebuia să se termine cu o șezătoare în jurul unui foc străjeresc.

La o depărtare de 50 m. de tabără, în pădure, copiii au aprins focul.

Cetini întregi de brad ard și ridică flăcări spre cerul presărat cu stele. Miile de scântei, par artificii svârlite de o mână măiastră.

Mirosul de rășină arsă înbălsămează atmosfera ozonată a ținutului.

In jurul acestui foc, timp de o oră, micii tăbărași declamă poezii, cântă și spun cimilituri.

La ora 10 seara, totul a intrat în liniște.

Peste tabăra dela Timiș, noaptea își întinsese vălul ei odihnitor...

Doar câte un tren, ce urca din greu muntele spre Predeal întrerupea liniștea sfântă cu opintelile răbufnitoare ale locomotivei obosite de urcuș...

*

Astfel își petrec timpul cei 150 de ucenici în tabăra A. C. T.-ului dela Timiș.

Dintre toate taberile organizate de O. E. T. R. și A. C. T. se pare că cea din Timișul de Sud are o atmosferă cu totul străjerească

D. profesor universitar I. Rădulescu-Pogoneanu, președintele A. C. T.-ului, care vizitează de mai multe ori pe sezon această tabără, are de ce să fie mândru.

A DOUA ZI

A doua zi pe o vreme clară, tăbărașii au fost sculați de clopotul din tabără.

Zece minute de exerciii înviorătoare și micii ucenici trec la pârâul Taminei să se spele.

Urmează solemnitatea ridicării drapelului, rugăciunea Tatăl Nostru și dejunul de dimineață.

Restul timpului până la amiază ei activează la diferite exerciții sportive.

Football, oină, tragere la țintă cu arcul, boxul, etc., sunt practicate cu multă voie bună.

ORA DE BAIE

Când soarele arzător al ținutului muntos a bronzat și înfierbântat bine trupul copilului, vine ora de baie, care se face într'un basin construit lângă tabără și alimentat de pârâul Tamina.

După masa de amiază, patrulele (tăbărașii sunt organizați pe unități străjerești) fac excursiuni pe Piatra Mare, pe Postăvarul, spre Predeal sau spre Rasnov.

Apoi amurgul serii vine să pună din nou capăt activității cotidiane.

VOX POPULI!...

Din discuție ese lumină. Acesta este principiul care ne-a călăuzit totdeauna și dela care «Gazeta Sporturilor» nu s'a abătut niciodată. In unele probleme vitale ale sportului românesc, și părerile tuturor sunt bine venite.

Astfel chestiunea cea mai de actualitate a succesului nostru este formula campionatului național.

Nu ne-am spus părerea. Azi facem loc cititorilor. Iată un articol al d-lui dr. Bilciurescu, din str. Maria Rosetti 26 pe care l-am primit cu rugămintea de a-l publica la rubrica cetitorilor.

„Sub pseudonimul Lis am cetit în ziarul nostru al tuturor sportivilor cari știu să aprecieze cu adevărat un ziar precis și bine informat, cele despre cari vreau să vorbesc mai jos.

Să vedeți despre ce este vorba. Sunt cu totul de acord cu cele apărute în „Gazeta Sporturilor" din 18 Iulie a. c. referitor la formula diviziei naționale A. Despre memoriile diferitelor grupări nu mai vorbesc, e o poveste care cu o regularitate matematică s'a rep t t până acum în fiecare an, să ne aducem aminte de memoriile Victoriei-Cluj, Amefei, doar Universitatea n'a făcut nici-un memoriu când a fost sortită barajului. Acum povestea se repetă, retrogradatele din diviziile A și B cerșesc milă și îndurare. Să precizăm, acest procedeu nu e sportiv, — trebue să știi să și pierzi, acest obicei cu memorii nu este uzitat în străinătate, echipe valoroase au trebuit să părăsească divizia I-a, multe neputând să lupte cu greutățile materiale s'au desființat, să vă dau câteva exemple, echipe ca DFC, AFC Kolin, Nachod, Viktoria Zizkov, etc., au fost eliminate din prima divizie cehoslovacă, unele din ele n'au mai putut să revină, în schimb au intrat în ultimi doi ani Zidenice, Bratislava, Prostejov (clasate astăzi imediat după Slavia și Sparta). Sau în Ungaria Cart. III, Budai 11, Haladas, echipe bune, pleacă în acest an, Cartierul III are o vechime de 25 ani, cu toate aceste suportă fără memorii retrogradarea. Nu mai vreau să dau alte exemple deși ar fi destule atât în Austria cât și în Italia, un singur exemplu, Lazio, finalistul din Cupa Europei Centrale, abia de al doilea saison a jucat în prima divizie, pentru prima oară cu ocazia matchului cu Hungaria a fost în străinătate, trebue deci lăsate echipele din divizia B să se afirme. Unirea-Tricolor și Crișana să poftească în divizia B, elegant, sportiv, fără cerșetorie, lăsând altor echipe să mai învețe ceva în divizia A, iar ele să îndeplinească rolul de instructori în divizia B, cu rutina pe care au câștigat-o în decursul anilor. Dacă este adevărat, că nu merită să fie retrogradate n'au decât să câștige campionatul diviziei B la anul. Este pentru prima oară că s'a desființat acea mare nedreptate care a fost barajul. Cu menținerea Unirei și Crișanei în divizia A, se pierde seriozitatea formulei diviziei naționale A. Campionatul nu mai prezintă nici-o garanție, retrogradarea n'o să fie luată în serios, cele amenințate se vor consola, nu face nimic, o să facem un memoriu, n'o să mai fie retrogradare, la anul majorăm la 16, apoi la 18 și continuând așa ajungem la nefericita formulă cu două serii, ceiace se ventilează deja de anumite grupări cari au pierdut șansele de a mai ajunge în anul acesta în divizia A și să recunoaștem această formulă numai progres nu înseamnă. Hotărît, divizia națională A, trebue să rămână cu 12 echipe, așa o cer interese mai superioare decât interesele unui club care în decursul unui întreg an a dovedit că pentru moment este cel mai slab și nu are ce căuta în divizia A, să vă aduceți aminte numai de partida Unirea-Tricolor - Crișana, care orice a fost numai joc de divizia națională A nu.

Poate am fost prea lung dar totuș cred că îmi veți da puțin loc în ospitalierul d-voastră ziar".

Primiți vă rog deosebitele mele considerațiuni,

Dr. Matache Bilciurescu
str. Maria Rosetti 26